

HITÜNK LEGYŐZTE A VILÁGOT 6.

2013. szeptember 15.

– Jim Sanders tanításának előben elhangzott nyersfordítású szövege belső használatra –

Hoztál-e ma a szívedben Igét, ami egész héten ott dobogott? Ha van ilyen, akkor arra kérlek, hogy most áldd meg vele a másikat. Egy kicsit rendbontók legyünk ma, és mondjuk azt, hogy *megáldalak* téged ezzel az Igével.

Ha valaki új, akkor az ne bánkódjon, hogy nincs semmi a szívéen, ő áldást fog ma kapni. *Gerjesszük föl*, ami a szívünkön van. Ugyanis a Biblia tanítja, hogy amikor összegyülekezőnk, mindenkinek van valami a szívéen, van Zsoltárunk, van énekünk, van kijelentésünk. Hoztunk ma ide valamit magunkkal. Nem üres kézzel jöttünk és ezt végezzük el.

Valakit kinézünk a közelbe, kinyújtjuk felé a kezünket és elkezdjük megáldani, például így: Áldott vagy bejöttödben és kimentedben! Az Úr Jézus neve felmagasztaltatik az életedben! Ábrahám minden áldása a tiéd a Jézus Krisztusban!

S ami még a szíveden van, azt tedd hozzá nyugodtan. Áldást *örököltünk* és arra hívatattunk el, hogy áldást *mondjunk*. Meggyőződéseim, hogy nem gyakoroljuk eléggé, ezt. Ha ezt most nagyobb erővel gyakorolnánk, akkor a Szent Szellem felgerjedne bennünk. És ez Írások szerinti kötelességünk.

Láttam ezt a képet magam előtt, hogyha bejövünk a gyülekezetbe, azzal, ami a szívünkben van, amit mi *hoztunk* ide, azzal *szolgálunk* a másik felé. Miközben ezt tesszük, és az Igét a szellemünkől szólítjuk és kimondjuk, és a *kezeinket* a másik felé csak ha kinyújtjuk is, már *áldás árad*, mert a Szent Szellemnek ez a természete. És felgerjesztjük a bennünk lévőket.

Erről mondja a Biblia, hogy *gerjesszétek fel* ezeket a szellemieket, amik bennetek vannak. Pál mondja, hogy mindenkénnél jobban kívánom, hogy mindannyian prófétáljatok. Ilyenkor az *egyszerű prófétálást* tesszük, szóljuk az Igét a másokra. Az *áldást hoz*, és miért ne gyakorolnánk ezt, ha mindez a miénk?

Ezt fogjuk gyakorolni. És az istentiszteletnek az elején, mikor átöleljük egymást, nyugodtan *kiárasztatsz egy Igét* is a másokra, ami épp a szíveden van. Mert ezzel is fogod gyakorolni, hogy *meghalld* a Szent Szellemet.

Lehet, hogy abban a pillanatban hoz egy Rhemát. És a másoknak azt annyira fontos lesz hallani, hogy az *egész életét* meg fogja *emelni* abban az egy szempillantásban, mikor a Szent Szellem téged megihletett erre. Isten mindannyiunkat *használni akar*, és ma nem csak én fogok prédikálni, hanem együtt fogunk prédikálni.

Ez is már a szolgálat része volt, hogy megáldottál valakit. Ez nagyon fontos. Nem passzív nézőként jövünk be a gyülekezetbe, hanem hozunk magunkkal valamit. *Kincsek* vannak

bennünk, és ezeket ki kell *árasztani* magunkból, és igyekezzünk, hogy ebben felbuzduljunk, ezért hoztam ezt előre.

Egyedül állok itt a mai napon, mert az én drága szolgálótársam, a ti *apostolotok*, az én apostolom, férjem és szolgálótársam Amerikába ment. Dallasban van, annak a családi összejövetelnek a kapcsán, hogy a Clayton unokája – akit láthattatok tavaly itt volt –, ugyanarra a texasi egyetemre jár, ahol Sanders pásztor is végezte az egyetemet.

Ő újabb évfolyamon kezdett ott, és most van az évnyitó. Ez hatalmas nagy eseményekkel jár, masíroznak. Képzeltetek el, több száztagú, 400-500-as zenekar, kürtökkel, harsonákkal, dobokkal masíroznak. Az egész épület szinte rezonál tőle. Egy meccs is van ilyenkor az ünnepség elején, azután még családi látogatások is tesz.

Tehát a *hálaadások ünnepének* idejére most ment ki erre az ünnepségre, mert igen nagyon büszke az unokájára, és mi megáldjuk őket a Jézus nevében. Megáldjuk őket, legyen minden útjuk áldott, a kis unoka hatalmasan növekedjen bölcsességben, az Úr akaratát megtalálja és betöltse az életére, a Jézus nevében.

Ugye tanítja a Biblia, hogy az *előjárókért* imádkozni kell. Ha ezt nem tesszük meg, akkor hiányos az életünk, mert ez *köteles részünk*. Az ő szakállukról folyik alá az *olaj* a mi életünkre. Áron szakálláról. Ne felejtsetek el, még akkor is, ha nem hordanak szakállat. Drága Úr Jézusunk van és örvendezünk Őbenne.

Az a tisztem most, hogy bejelentsem nektek, hogy egy igen drága testvérünk és levita *szolgálótársunk* átléphetett a *dicsőség kapuján*, és az Úr Jézus átölelhette őt. Tóth Jenőt *nyereség érte*, hogy az üdvösség kapuján átléphetett, minket pedig veszteség ért idelent.

A múlt héten ő hazaköltözött az Úr Jézushoz, rövid ideig tartó, nem is mondanám betegségnek. Mert a szenvedés egyáltalán nem érte őt, mert teljesen hitte, hogy a fájdalmait Jézus elvitte, ez így is volt. De az *átköltözése* megtörtént.

Ahogy Pál mondja, *nyereség érte*, még ha ideje előtt is volt, mert 64 évet élt köztünk. Együtt osztozunk a bánatban és a veszteségben a szeretteivel. Drága feleségét, Zsuzsikát nagyon rég ismerjük. Ilyenkor a könnyeknek meg van a helye.

Akinek ilyenkor *könnyek* fakadnak a szemén, az természetes dolog, és ezt Jézus megérti. Ő is könnyekre fakadt a Lázár sírjánál, olvashatjuk a Bibliában. Ne is fojtsuk vissza, mert ezek az érzelmeinknek a megnyilvánulása. Ugyanis a veszteség, ami minket ér, az szorongatja a szívünket. Ilyenkor megérint minket, hogy mennyire *átutazók* vagyunk itt a földön.

Habár úgy éljük az életünket, hogy soha nem hunyjuk le a szemünket, de mindannyian *elalszunk* egyszer az Úrban. Ahogy ezt Kenneth Hagin temetésén tették – több ezer tisztelője volt ott, bibliaiskola végzetek, pásztorok, szolgálók –, felkiáltottak együtt az Úr Jézushoz. Azt kiáltották, hogy Jézus, *add át az üdvözlétünket* Hagin testvérnek! Így búcsúztatták el.

Ugyanis ha nem *Jézust* helyezzük a *központba* mindenkor, az ilyen nehéz pillanatokban is, akkor bajba kerülünk. Mindig Jézusnak kell lennie a központban, ugyanis Ő gondoskodott a *vigasztalásról*, adta nekünk a Vigasztalót. Meg kell tanulnunk ezekre úgy tekinteni, ahogy az Ige írja ezekben a fájdalmas percekben is, ahol most vagyunk.

Amikor tudomásul vesszük, hogy őt többet nem tudjuk megölelni, nem tudjuk szeretni őt, nem tudunk szót szólni hozzá, ez a mi részünkről szinte megfoghatatlan ebben a percben,

hogyan folyik majd az élet tovább így. Főleg, akik közel álltak hozzá. Aki soha nem hallotta a nevét, az most int a kezével, hogy egy a sok közül.

Aki őt nagyon szerette, annak pedig belül szorongás van a szívében és hiány. Mindannyiunkat egyszer közről megérint, amikor a hozzátartozóinkra egyszer sor kerül, amikor elköltöznek. Ezért *vértézzétek fel* magatokat azzal az igazsággal, hogy az Úr adott nekünk egy *Vigasztalót*, és Ő megvigasztal bennünket.

A világ számára ez legalább akkora bizonyosság, hogy mi nem vagyunk olyan gyászban, mint azok, akik nem ismerik az Úr Jézust. Mert azt a hiányt, ami minket ér, az az űr, ami a mi életünket sújtja, az Úr azt is *kipótolja*. Ilyenkor azt szoktam tapasztalni, hogy még *közelebb kerülünk* az Úr Jézushoz, mint addig valaha, ha hozzá fordulunk.

Nem szabad a *gyászt* hosszútávon olyan mértékben magunkhoz ölelni, hogy a Szent Szellem ne tudjon minket *megvigasztalni*, hanem mindenkor az Úr Jézus *Krisztust* kell a *központban* tartani.

Szeretném elmondani nektek, ha szeretnétek átadni az itt maradottaknak az öleléseteket, a szeretet, a részvétnyilvánítást, akkor ezt megtehetitek jövő héten a búcsúztatón, szeptember 19-én, csütörtökön 14 órakor a szentendrei köztemető ravatalozójában.

Most át fogjuk adni az üdvözetünket, a Jézus Krisztus, a főpapunk által Jenőnek. Mert Jenő odaát van, és hogy mennyire *él*, azok érzékelik igazán, akik az Igében sokat járnak. Hogy a vigasztalásnak az Igéi, hogyan jöttek hozzánk a hét során, mikor megtudtuk ezt a hírt, hogy az ő szeretete, hite azok örök dolgok.

Csak egy *más dimenzióba* költözött át. De mivel Jézus mondta, hogy én élek, ti is élni fogtok. Keresztények nem meghalnak. Nem úgy tekintünk rájuk, hogy nincsenek többé, mert tudjuk, hogy vannak.

Jenő felölthette a dicsőségnek a palástját, a mennyei ruháját és odaát van. Ebben a dicsőségben és örömben fogjuk most őt látni, és így fogjuk elénekelni a „Harmatos szirmú rózsák között” dalt. Fölállunk és megadjuk neki a tiszteletet.

Ő már ott jár abban az örömben. És az üdvözetünket Jézus Krisztusnak átadván, hogy ölelje át Jenőt a mi szeretetünkkel, hogy az emlékünkből őrizzük az ő lényét, az ő szeretetteljes mivoltát, a hűségét, a szolgálatát.

Mert nagyon hosszú évekig olyan hűséges szolgálatot töltött be, amiért odafönt ő már *jutalmat* kapott, és ő tudja is, hogy mi ez. Mi még nem látjuk ezt olyan tisztán, de a Biblia írja ezt, és ő örvendezik.

Ebben az örömben fogunk most közösséget kapni a Szent Szellem által, és meg fogunk vigasztalódni, ahogy ezt az Ige írja. Az is az Ő kegyelméből van, hogy ezt a dalt elénekeljük, és átadjuk a tiszteletünket, szeretetünket.

Nyelveken szólás következett. Uram áldunk és magasztalunk Téged, te vagy a lelkünknek a *vigasztalója*. Kihez fordulhatnánk Atyám? Nálad nélkül nem tudnánk végigmenni az útjainkon. Te vagy a támaszunk, oltalmunk, a vigasztalásunk a bajok idején.

Meg van írva, hogy minden bajából kimented az igazat. Te vagy a vigasztalás Istene, megvigasztalod a szíveinket, hogy mi is megvigasztalhassuk mindazokat, akik hasonló nyomorúságokba esnek. Köszönjük, hogy megtartasz minket. Mindörökkön örökké tiéd a dicsőség Atyám! Dicsőség legyen Istennek! Ámen.

Egy olyan csodálatos pillanat következik, amikor *bizonyságot* hallgathattunk. Egyik testvérünk elmondja az Úr Jézus Krisztus dicsőségére – akinek emberfej nagyságú *daganat* volt a hasüregében –, eljött kézzételező imára, másnapra teljesen eltűnt, anyagtalanná vált.

Másnap négy lyukkal kellett a nadrágszíjat beljebb kapcsolni. Tanulság, hogy *hit által minden lehetséges!* És nem győzünk hálát adni Istennek ezért. Meg van írva, hogy aki Őbenne bíz, legyen meg a *hite szerint*.

Csak Ő van nekünk, senki más, és Ő elegendő mindenre! Igazi nagy *kegyelem*, hogy ezeket a gyógyulásokat megélhetjük, megtapasztalhatjuk, a drága Úr Jézus Krisztus kegyelméből. És bizony *jó az Úr az Ővéihez*, ez meg van írva.

A feladatom, hogy tovább szóljak a *törvény és a kegyelem* sorozatban. Teljesen be fog illeszkedni a tanítássorozatba, az a nagyon jó vicc érkezett hozzám, ami teljesen biblikus és annyira a szívemen volt, hogy elmondjam. Lehet tiszta viccekkel is megvidámítani a másikat.

Egy amerikai zsidó üzletember *elküldte a fiát Izraelbe* egy évre, hogy kicsit magáévá tegye a kultúrát. Amikor a fia hazatért, azt mondta:

– Apa, nagyon jól éreztem magam Izraelben. Ja, egyébként meg keresztény lettem.

– Óh, ne! – mondja az apja. – Mit tettem!

Elment a legjobb barátjához és elmesélte a problémáját.

– Ike, elküldtem a fiam Izraelbe és erre ő meg keresztény lett. Mit tegyek?

– Érdekes, amit mondasz, felelte Ike. Én is *elküldtem a fiamat Izraelbe*, és ő is keresztényként jött haza. Talán kérdezzük meg a rabbit.

Elmondták hát a problémájukat a rabbinak.

– Érdekes, amit mondtok, én is *elküldtem a fiamat Izraelbe*, és ő is keresztény lett. Vajon mi történik a fiaikkal?

Ezután imádkoztak Istenhez a fiaikért és kérték, mutassa meg nekik, mit tegyenek. Amint befejezték az imát, egy zengő hang szólalt meg odafentről:

– Érdekes, amit mondtok! – mondta a hang. – Én is *elküldtem a Fiamat Izraelbe...*!

Azt kívánom nektek, hogy mind így járjanak a fiaitok és a leányaitok az Úrban, mert az Úr jó és az Ő *jósága* örökkévaló.

És valóban ezért jövünk a földre, hogy *Őt megtaláljuk*, és Őbenne gyönyörködjünk, hogy Őbenne teljességet vegyünk, és *amikor* eljön az idő, akkor átléphessük a dicsőség kapuját. Ne az örök elveszettségbe kerüljünk.

Drága Úr Jézusunk kegyelméből meg van az ideje, hogy megnyissuk a szívünket az Igére. Elrendelt ideje van ennek.

JÁNOS 1,17.

17. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.

Annyira jól ismert Ige, hogy mondjuk el még egyszer: Mert a *törvény* Mózes által adatott, a *kegyelem* pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Látjuk, hogy *vízválasztó* ez az Ige, mert Isten, amikor a törvényt adta, akkor az egy *mérce* volt Istentől.

Azt mondta Isten, hogy ha ezeket cselekszed, akkor *élsz* általa. Adta Mózesnek a hideg kőtáblákba beleírt *12 parancsolatot*. Aztán bővebb értelemben a törvényhez tartozik még az a plusz *600 utasítás*, útmutatás, amit ahhoz tenni kellett, hogy az Ószövetségben a hívó magát igaznak mondhassa Isten előtt a törvény szerint.

A *törvény*, tudjuk, hogy *szent* volt, mert Istentől való volt, és minden, ami Istentől születik az *szent*. De *erőtlen* volt arra, hogy az ember gyarló voltán erőt vegyen, és az embert *igazzá* tegye. A törvény nem volt arra elég *erőtlen*, hogy az embert megigazítsa.

Ez azt jelenti, hogy a törvény oldalán nem tudott megjelenni az igazság. Nézzük meg, hogy hol jelenik meg az igazság? A *törvény* Mózes által adatott – ez, mint egy kívülről való dolog a törvény, és így folytatja –, a *kegyelem* pedig és az *igazság* Jézus Krisztus által lett.

Az *igazság* az a *kegyelem* oldalán tudott megjelenni. A törvény nem volt képes elhozni az ember igazságát. Ezt meg kell értenie minden kereszténynek, akik Krisztus Testébe kerül. Ha csak apró jeleit vesszük, hogy Isten miként járt el az emberrel a *törvény* során, és miként a *kegyelem* idején, már akkor érzékeli az ember, hogy a kettőt nem lehet egy lapra írni.

Az Ószövetségnek az első csodája az volt, hogy Isten a *vizet vérré* változtatta. És a vérben ott van az *ítélet*. Ha vért látunk, akkor szörnyűködünk rögtön, s az nem volt egy olyan csoda, amit az emberek örömmel néztek volna. Benne volt a súlyos ítélete Istennek, hogy *ítéletek* jönnek ebben a szövetségben.

Az Újszövetségben az első csoda, amit Isten tett, hogy a *vizet borrá* változtatta. A bor pedig, mint jelképez? Az *örömet*, a pezsgést, a szellemmel való együttlétnek az örömet, hogy Isten bevisz minket a borozó házban, és ott megvidámítja a lelkeinket. Mint első csodát, Isten bemutatkozott az Ószövetségben, majd az Újszövetségben.

Az után vegyük azt, hogy az Ószövetségben adta Isten a törvényt, ahogy a Sínai hegyre leszállt. Azon a nap, amikor a törvényt adta, *3000 ember halt meg* a hegy lábánál. Az Újszövetségben, amikor Isten leszállt a felsőházban, s a Szelleme kiáradt, aznap azt olvassuk, a dicsőséges prédikáció után *3000 ember üdvözült*.

Mintha Isten mondta volna, hogy itt a *tükörképe*, hogy gondolkodjunk ezen. Amikor Mózes tárgyalt Istennel a Sínai hegyen, senki *nem érinthette* azt a hegyet. Még ha oktan állat is illette, annak is meg kellett *halnia*.

Itt az Újszövetségben ennek a pont az *ellentétét* látjuk, Isten egy *meghívást* ad nekünk. Azt mondja, hogy Jézus *új és élő utat* szentelt nekünk az üdvösségre, és *meghívást* kapunk, hogy járuljatok a *kegyelem királyi trónja* elé.

Semmi nem tart minket vissza, hogy ezt ne tegyük meg. Az égvilágon semmi. Nem egy távoli Istenünk van, akihez nem mernénk odamenni, mert ha csak a közelébe megyünk, meghalunk, hanem egy *meghívást* kaptunk tőle. Nagy-nagy különbség!

Mózesnek tehát megjelenik Isten a csipkebokorban az égő tűz formájában. Az első, amit mond, hogy vesd le a sarudat, mert a hely, ahol állsz, az *szent*. *Nem volt méltó* megállni Isten jelenlétében. Mózes a leghatalmasabb szolgája az Ószövetségnek.

Az Újszövetségben olvasunk egy példázatot, amikor a *tékozló fiú* hazatér. Az apa eléje szalad, átöleli, a nyakába borul és csókolgatja. Megparancsolja a szolgának, hogy *öltsetek sarut* a lábára, mert méltó, hogy *megálljon* az én jelenlétemben.

Ez a mi mennyei Atyánk az Újszövetségben. Apróságnak tűnnek, de azt akartam, hogy egy kicsit a figyelmeteket felkeltse. Nem ugyanarról beszélünk, amikor a *törvény* oldalán, és amikor a *kegyelem* oldalát illetjük a Bibliánknak. Óriási különbségek ezek és *párhuzamot* fogunk húzni a mai napon mindvégig a törvény és a kegyelem között.

A törvényt Isten odaadta *Mózes* által, a kegyelem és az igazság pedig karöltve *Jézus* Krisztusban jött el. Kereszténynek nem sok köze van tehát, hogy az igazságot keresse a törvényben. Óriási különbségeket tapasztalhatunk!

Ezek csak apró momentumok voltak, amit eddig soroltam, most belemegyünk a mélyére, hogy miért nem szabad nekünk – mint újjászületett keresztényeknek – a törvény oldalán gondolkodnunk. Vegyük a *szeretet parancsolatát*.

Isten az Ószövetségben megparancsolta a parancsolatok között, hogy első helyen kell *szeretni Istent*, teljes erőből, teljes elméből, teljes szívedből, teljes vagyondból. Vagyis az egész lényedből szeretni kellett Istent és szeretni kellett a *felebarátot*, mint tenmagadat.

Vagyis parancsolat formájában elhangzott, hogy ez a szeretet *kötelező*. Igen ám, csak az ember fejében felmerül, hogy de *miként?* Hogyan szeressem Istent? Kövekbe volt vésve mindez, meg parancsolatokban volt.

És minden egyes helyzetre Isten próbált egy *vezérfonalat* adni, hogy miként van ez a szeretet, és hogyan lehet kijárni azt különböző helyzetekben. Újszövetségben Jézus figyelmezteti a tanítványokat, hogy egy *új parancsolatot* adok néktek!

És már ez a parancsolat, a szeretet parancsolata is másként hangzik. Azt mondja, hogy *egymást szeressétek*. De miként? Amint *én* szerettelek titeket, *úgy* szeressétek ti is egymást. Jézus azt mondja, hogy ímé, *újat* cselekszem.

Tegyük félre a *régit*, mert nem ment. Az ó elévült, elenyészett. Most én egy újat hozok elő! Ímé, újakat hozok elő, *új parancsolatot* adok néktek. Ugyanúgy szeretni kell egymást, de *megmutatom*, hogy hogyan.

JÁNOS 13,34.

34. Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Úgy kell ezt a szeretetet kijárni, ahogy *én* szerettelek titeket, ti is *úgy* szeressétek egymást. Itt megint felmerül az emberben, hogy *miként szeret* minket Isten? Mert amíg azt meg nem ismerjük, hogy Isten hogy szeret minket, addig megint fogalmunk nem lesz arról, hogy hogyan kell *szereteten járni*.

Ha én magam nem ismerem, hogy *Isten hogyan szeret* engem, akkor hogyan tudjam a másikat azzal a szeretettel szeretni? Az a nagy kérdés. Mert Jézus elmondta, hogy mostantól úgy kell szeretned a másikat, ahogy én szeretlek téged. De az milyen? Milyen az a szeretet? Erről Istennek *gondoskodnia* kellett tehát, hogy ez a szeretet az ember *szívébe kerüljön*.

Mert ha nem adta volna meg oda a *hozzávalókat*, akkor nem tudnánk szeretni így a másikat. Abból tudunk *meríteni*, ami bennünk van. Ami nincs ott, azt nem tudjuk használni. A nincsből nem tudunk adni.

Isten ezt oly hatalmas bölcsességében kimunkálta, hogy *kiöntötte* az Ő szeretetét a mi szívünkbe. Istennek a szerelme kiöntetett a mi szíveinkbe, a Szent Szellem által – írja ezt a

Róma 5,5. Azt mondta, *közlöm* veled, milyen ez a szeretet. Ebből *merítsél*, és így szeresd a másikat. Óriási különbség!

Azon kell *munkálkodnunk*, hogy minél jobban *megismerjük* az Ő szeretetét. Az a *példa* a számunkra, ahogy Ő szeret, úgy kell szeretnünk egymást. A szeretet egy *alapkő* itt az Újszövetségben, és ezt egy kicsit tanulmányoznunk kell azért, hogy *képet* kapjunk erről, hogy miként is van ez, hogy meg kell *ismernünk* ezt a szeretetet.

Mert az, hogy kiöntetett a szívünkbe, az nem azt jelenti, hogy többet nem kell vele foglalkoznunk. Igenis *munkálni* kell ezt. Egyre jobban meg kell *ismernünk*, és egyre jobban ebben kell *járnunk*, és egyre jobban kell *alkalmaznunk* a kapcsolatainkban ezt a szeretetet.

Mert a [isteni fajta] szeretet az *egyetlen*, ami le tudja venni a másikat a lábáról, akármilyen gonosszággal is van ellened. A szeretet az egyetlen, ami előtt mindenkinek *térdet* kell hajtania. Isten szeretete a *leg hatalmasabb erő* a világegyetemben.

A másik ott áll előtted és mondjuk, meg akar gyilkolni. De te *átadod magadat* Isten szeretetének és engeded, hogy őt ez *megérintse*, nem lesz képes rá. A szeretet az *mindenek* feletti az életünkben, és Isten ezt *közölte* velünk. Nézzük meg azt, hogy az apostol miként imádkozik erről a gyülekezetnek.

Miként kell ebben a szeretetben *meggyökerezni* és alapot vennie. Mert ezt imádkozza az apostol a gyülekezetéért. Pál levele az Efézusiakhoz az egyik leggyakrabban imádkozott imádság. És Kenneth Hagin is a könyveiben mindig hivatkozik rá, hogyha valakinek az életében *változást* akart, mindig ezt az imát vette elő.

Mert amikor az Efézusi levelet elkezdte imádkozni az illetőért közösen, akkor *változások jöttek* napokon, heteken belül! Itt valami nagyon *nagy igazság* van közzétéve mindenki számára. Aki megtalálja, aki *megnyeri* azt, annak hoz *életet*!

EFÉZUS 3,17–18.

17. Hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben;

Egy lakozásról beszél itt az Írás. A Krisztus a *felkent*. Vagyis Isten azzal, hogy kiöntötte az Ő szerelmét a szívekben, az Ő *természetet*, az Ő lényét, ott *lakozást* vett. Mert Ő maga a *Szeretet*. (1Ján. 4,16)

Úgy kezd, hogy egy *lakozást* vesz bennünk. Utána, ha ennek *átadod* magad, akkor automatikusan szinte gondolkodás nélkül tudsz erre a szeretetre mindig impulz módon *választ adni* és úgy cselekedni. Mert egy lakozást vesz bennünk.

18. A szeretetben meggyökerezetek, és alapot vegyetek, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, hogy mi a szélesség és hosszúság és mélység és magasság,

Ez a [isteni fajta] szeretet, miután a szívünkbe kerül, utána köteles részünk ezzel *időt* tölteni, ezen elmélyedni, az Igével *táplálkozni*. És gyökeret fog verni bennünk, az egész lényünket át fogja *itatni* ez a szeretet.

Egy *gyökeret* ver bennünk, és egy alapot veszünk a szeretetben. Az a *legbiztosabb alap* az életben, ha a *szeretetben* alapot vesz. Ha egy ház jól meg van alapozva, nincs az a vihar, nincs az a szél, nincs az az árvíz, ami el tudná sodorni, mert biztos alapon van.

Megértessétek minden szentekkel egybe, ha ez a *szeretet növekszik* benned, avval párosulni fog egy *megértés*. Elkezded egyre jobban megérteni a fejedben is és a szíved mélyén is, hogy *milyen* is az a szeretet, és hogy ennek *nincsenek határai*.

Meg fognak szűnni a határaid. Meg fogod érteni, hogy mi a szélesség, mi a hosszúság, nem lesznek korlátaid. Meg fogod érteni mi a mélység, hogy milyen *mélységekbe ment le érted* ez a Szeretet. Meg fogod érteni mi a magasság, hogy milyen magasságokba magasztaltatott fel az Úr Jézus...

EFÉZUS 3,19–20.

19. És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig.

Ez egy *felhívás*, hogyha ebben a szeretetben *meggyökerezel*, és alapot veszel, akkor egy *ismeretre* fogsz szert tenni. A két ismeret szó ebben az ígeversben nem ugyanaz a görögben.

Az egyik szó, ami a fontosabb, az az *epignószisz* szó, az azt jelenti, hogy *úgy ismersz meg* valamit, hogy közben *eggyé válsz vele*. Ez történt akkor, amikor Isten *közölte* velünk a szeretetét. Olyan *közelségébe* kerülsz annak, amit megismersz, hogy egyé lesz vele. Egyé válsz vele, vagyis többé már nem két külön dolog van, hanem *eggyé váltál* a szeretettel.

Így ismered meg. És akkor meg fogod tudni azt, hogy minden *ismeretet felülhaladó* ez a szeretet. A mikroszkópos tudás nem tudja kimutatni, hogy te abból a rákbetegségből meg fogsz gyógyulni, mert Isten *annyira szeret* téged. A világi ismeret erre nem képes.

Van egy *felsőbb ismeret*, ez az *epignószisz*. Ha erre szert teszel, ha úgy megismered a szeretetet, hogy egyé válik vele a lényed, *teljesen egyesülsz* vele, s ha hagyod, hogy *átitassa* a lelkedet, az indulataidat, az akaratodat, az érzelmeidet, az egész testedet átjárja, akkor nézd meg, mi lesz a következő? Egy *teljesség* fog jönni az életedre.

Akkor lesz az, hogy ekképpen *beteljesedjete* az Istennek egész teljességéig. Ez a *célja* Istennek, hogy beteljesedjél ezzel a szeretettel. Nincs olyan része a lényednek, amit ne járna át ez a szeretet. Teljesen átjár, *átítat* a lénye, a *szeretete*. Ha ez megtörténik, ha ez a teljesség benned létrejön, akkor jönnek azok a *cselekedetek*, amit annyira várunk mindannyian.

20. Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhet a bennünk munkálkodó erő szerint, feljebb hogynem mint kérjük, vagy elgondoljuk.

Istennél *nincs akadály* annak, hogy az a daganat eltűnjön, vagy az a test meggyógyuljon. Le van írva, hogy véghetetlen bőséggel, *mindent megcselekedhet*! Ő minden test felett Úr és Isten. Véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhet. Hogyan? Miként? A bennünk munkálkodó *erő* szerint. Ez a mi *hitünk*. A bennünk munkálkodó erő szerint.

Ez a hit akkor fog *életre kelni* benned – az előző sorban ott meg van írva –, hogyha *megismered* és *beteljesedsz* a szeretetével. Ha ez a szeretet annyira *átjár*, hogy a rabja leszel, nem tudsz másként cselekedni, csak ahogy az Ő *szeretete diktálja*. Minden helyzetben. Akkor nem lesz gond a cselekedetekkel.

Mert Ő mindent meg fog tudni cselekedni a *hit* által. A hit pedig a *szeretet* által működik, amit itt leír. Szeretet által működő hit által fogja az Úr ezeket *megcselekedni*. Ez az Ő szeretete. Nem a te saját képességeid szerinti szeretetben járásról van szó, ezt kell meglátnod.

Nem a kő táblákra van leírni, hogy mit kell tenned egyes helyzetekben, hanem meg kell engedned azt, hogy Ő *lakozást* vegyen benned, és *eláraszsa* a lényedet ezzel a szeretettel, s *teljességet* vegyél benne. Akkor jönnek ezek a *cselekedetek*, a bennünk munkálkodó erő szerint,

és ezek *feljebb* vannak, minthogy kérnénk, vagy elgondolnánk. Ezek feljebb vannak, mert Isten a fölött sok *jót elkészített*, minthogy el tudnánk képzelni, vagy tudnád tervezni magadnak.

Elképzeljük, mi lenne jó nekünk jövőre. Készítjük a kis terveinket, hogy mit és hogyan, és Isten magasan a fölött készíti az övéit. Ezek elő tudnak jönni, ha a *szeretetnek utat* adsz. Ha engeded, hogy a *szeretet áradjon*.

Mindenekfelett ez a szeretet a *döntőbíró* az életedben, az vezérel téged. És abból tudunk csak adni, ami ott bennünk van. Ezen kell *naponta munkálkodni*: ebben a szeretetben, meggyökerezünk, alapot vegyünk, megismerjük azt és beteljesedjük vele.

Ezek *lépcsőfokok*. De Isten nem adja fel. Ha *elvértjük* a szeretet-utunkat, akkor *nincs kárhoztatásunk*. Erről lesz ma szó, hogy nincs kárhoztatásunk. Hanem Isten *bátorít*, és azt mondja, *kelj fel és menj tovább!*

Az iskolát ki kell járni, ezért pontosan ugyanolyan helyzetek újra fognak jönni. Amíg azt a helyzetet nem járod úgy ki, hogy *tökéletes szeretetben* tudtál kilépni belőle, addig újra és újra fognak jönni ugyanazok a helyzetek, mert Isten *esélyt ad*, hogy megtanuld.

Ezért vagyunk a földön, hogy *tanuljunk* dolgokat. Hogy gyakorolhassuk az Ő szeretetét, hogy *közölhessük* az Ő szeretetét a másikkal. Közben mindig átölel, még akkor is, ha elrontjuk. Akkor is *átölel*. Ez a megismerés tehát *napi* legnagyobb elfoglaltságunk, hogy *megismerni* ezt a szeretetet.

Amikor a másik felé képes vagy *kiárasztani* azt a szeretetet, ahogy Ő szereti a másikat, és látod a könnyeit a szemében, akkor *érted el* a magaslatokat. Akkor megengeded, hogy a Szent Szellem *megérintse* a másikat rajtad keresztül. Akkor megismeri *rajtad keresztül* ezt a szeretetet. Ezért vagyunk itt a földön.

Egy másik óriási nagy *különbség* a törvény és a kegyelem korszaka között az, hogy a Biblia a törvényt a *halál szolgálatának* nevezi, a kegyelmet pedig a *megigazulás szolgálatának*. Szó szerint így van leírva. Szorongassuk magunkhoz ezt az igazságot.

Olyan gazdag szellemi *igazság* áll itt, amit ha megértünk, soha többé nem akarunk visszamenni a törvényhez. Nem fogunk *törvénykezni*, és nem fogunk *ítélkezni* a másik felett, és nem fogjuk *kárhoztatni* a másikat, mert nem akarunk közösséget a *halál szolgálatával*. Itt nyíltan le van írva.

2KORINTHUS 3,1–3.

1. Elkezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánló levelekre hozzatok, avagy töletek?

Pálnak nem volt erre szüksége, apostola volt azoknak, akiknek írt. Pálnak nem kellett ilyen ajánlólevél. Tehát érzitek, ebből kihangzik ez a hangvétel.

2. A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember;

Tekintünk-e úgy magunkra, amikor bejövünk a gyülekezetbe, hogy egy olyan „levele” vagyunk ennek a szolgálatnak, amit Isten a *saját ujjával írt* a te szívedre. Ez egy gyönyörű kép. Ha *hagyod*, hogy Isten *írja* a levelet a szívedre, ami a *szeretetről* szól.

3. Akik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Szellemével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.

A drága Szent Szellem egy *levelet ír*, amikor a te életedet *formálja*. A szívedre írja a sorokat. Hagyod-e neki hogy írja ezt? A törvény íratott kőtáblákra, most a Szent Szellem egy új szolgálatában a szívnek hústábláira ír. Engedelmes vagy-e erre? Hagyod-e ezt? Abból soha nem fog rossz kisülni, ha Ő ír a szívedre. Nagyon fontos az *engedelmesség*.

2KORINTHUS 3,4–9.

4. Ilyen bizodalmunk pedig Isten iránt a Krisztus által van.

5. Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg: a mi alkalmas voltunk az Istentől van:

Valaki megkérdezi, hogy ki hatalmazott föl, hogy itt nő létedre prédikálj? Az én *alkalmas* voltom az *Istentől* van. És a tiéd is. Amire az Isten *elhívott*, arra betölti az ő Szavát. Az én alkalmas voltom az Istentől van, és a tiéd is.

Senki nem kérheti számon azt tőlünk, hogy miért állunk ezen a helyen! Mert *Ő tett* arra alkalmassá, hogy itt megálljak. És mindannyitokat, amire elhívott, arra *felruházott képességekkel* és alkalmassá tett. Nem mintha magunktól volnánk alkalmasok.

A magunk erejéből egy legyet nem tudnánk meggyógyítani. Ezt most itt elmondom, Hagin is mindig megírta. De nem mintha magunktól volnánk alkalmasok valamit gondolni, úgy, mint magunkból, ellenkezőleg, a mi alkalmas voltunk az *Istentől* van.

6. Aki alkalmassá tett minket arra, hogy új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Szellemé; mert a betű megöl, a Szellem pedig megelevenít.

Ugye nem betűé, ami kőtáblákra volt írva, hanem Szellemé. A *Szellemnek a szolgálatára* kaptunk ebben a korszakban elhívást. A Szellemnek ez az első szolgálata, amit olvasol. Ha a Szellemmel *közösséget* kezdesz vállalni, elkezdi végezni benned a *megelevenítést*. Ahogy írva van, úgy igaz.

7. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy Izrael fiai nem is nézhettek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt:

Ebből megtudjuk, hogy a *törvény* igenis dicsőséges szolgálat volt. Nem mondhatjuk, hogy nem volt dicsőséges, hiszen megjelent az *Úr dicsősége* Mózes arcán. Számtalan helyen *megmutatta* az Úr a dicsőségét az Őszövetség során.

Ez a szolgálat is dicsőséges volt, úgyhogy Izrael fiai *nem is nézhettek* Mózes orcájára, arcának elmúló dicsősége miatt. Mózes, amikor lejött a hegyről, akkor *le kellett takarnia* az orcáját, erről olvasunk a későbbiekben. Sokáig nem értettem, hogy miért?

8. Hogyne volna még inkább dicsőséges a Szellemnek szolgálata?

Látjátok, mit mond itt az Írás? A *törvény*, a kövekbe vésett betű szolgálatát, amit a halálszolgálatának nevez, szembe állítja, *párhuzamba* állítja a *Szellem* szolgálatával. És azt írja róla, hogy még inkább *dicsőséges* a Szellem szolgálata. Még inkább.

9. Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a megigazulás szolgálata?

A törvényt minek nevezi? A kárhoztatás szolgálatának. Ugyanis a *törvényből*, abból, hogy Isten megírta, hogy mit szabad tenni, és mit nem, és az ember azt nem követte, amit nem volt szabad, következett a *bűn*. A bűnből következett a *kárhoztatás*. A kárhoztatásból az *ítélet*, és az ítéletből a *halál*.

Ezért írja azt, hogy a kárhoztatás szolgálata, a *halál szolgálata*, a törvény. Nem jött ki jó belőle az ember részéről. *Kárhoztatás* szolgálata dicsőséges, írja, mennyivel inkább *dicsőséges* a megigazulás szolgálata?

Ez az Újszövetség a *megigazulás* szolgálata. A Szellem fogja végezni, *megigazít* minket. A megigazulás szolgálatának nevezi. Sőt az, ami ott dicsőséges volt (az Ószövetség igenis dicsőséges volt), nem is mondható dicsőségesnek, ehhez a túlradó dicsőséghez képest.

2KORINTHUS 3,10–13. 18.

10. Sőt az, ami ott dicsőséges volt, nem is mondható dicsőségesnek ehhez a túlradó dicsőséghez képest.

Ebben az Újszövetségben annyira *túlradóbb* a dicsőség, hogy amit ott dicsőséget láthattunk, az annyira apró és picike ahhoz, hogy még azt sem mondhatjuk igazán, hogy az, dicsőséges volt, ha innen nézzük. Látjuk ezt?

11. Mert ha dicsőséges a mulandó, sokkal inkább dicsőséges az, ami megmarad.

Mózesnek azért kellett *letakarni* az arcát, hogy *ne lássák* Izrael fiai a *dicsőségnek mulandó* voltát. Egy időben azt hittem, hogy azért mert annyira ragyogott az arca, hogy az embereket zavarhatta, és azért takarta le az arcát.

De azt írja az Írás, hogy azért tette, hogy miként Mózes, aki leplet borított az orcájára, hogy *ne lássák* Izrael fiai az *elmulandónak végét*. Az a dicsőség, ami ott volt Mózes arcán, az nap mint nap halványabb és *halványabb* volt. Egyszer csak *elmúlt*.

És amikor letűnt az arcáról az a dicsőség, akkor keresték az emberek, hogy hol van? Ez a pillanat kellemetlen lehetett. Képzeljétek el, lejön a hegyről és ragyog az arca, be van borítva dicsőséggel, és ahogy tölti az emberekkel a napokat, *mulik* róla a *dicsőség*. Egyre kevesebb és egyre kevesebb a fénye, és a végén nincs, elmúlt. Elmúlt az a dicsőség.

Hogy Mózes ne kerüljön ilyen szituációban, letakarta az arcát, hogy ne lássák, hogy mikor *ragyog* az arca és mikor *nem ragyog* az arca. De nekünk azt írja, hogy a *mi szolgálatunk* egy sokkal dicsőségesebb szolgálat és *túlradó dicsőséggel* rendelkezik. És aztán, ha tovább olvasod, ebből van nekünk egy bátorságunk is, és egy nagy reménységünk is.

12. Mivel tehát ilyen reménységünk van, nagy bátorsággal szólunk.

13. És nem, miként Mózes, aki leplet borított az orcájára, hogy ne lássák Izrael fiai az elmulandónak végét.

Nekünk nem kell szégyenkeznünk, hogy a dicsőség egyszer elmúlik rólunk. Nagy bátorsággal szólhatunk, mert ez a *dicsőség örökkévaló*. Sőt, a mi orcánkra nem kell leplet tenni. Sem az Úrnak nem kell eltakarni az arcát tőlünk, hogy ne láthassuk.

Se a mi orcánkra nem kell leplet tenni. Miért? Mert ahogy nézzük az Ő dicsőségét, *fedetlen arccal* nézhetjük. Az a dicsőség elváltozik dicsőségről dicsőségre! *Elváltozunk* az Ő arcának hasonlatossága szerint.

18. Mi pedig az Úr dicsőségének visszatükröződését mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől.

Ezért túlradó, mert ahogy benne maradsz, és ahogy Őrá tekintesz, és Ő van az életed *központjában*, és Őt engeded, hogy *ragyogtassa* az orcáját rajtad, egyre inkább túlradó

dicsőségen fogsz járni. Nem kell letakarni az ábrázatot, mert *nem fog elmúlni* ez a dicsőség, hanem *növekszel* benne. Gyönyörűséges, túlradó dicsőséges szolgálatot kaptunk.

Jelöld meg a Bibliádban, hogy a *megigazultság szolgálatának* nevezi és a *Szellem szolgálatának* fogod olvasni. Ellenkezőleg, a *törvényről* azt írja, hogy a *halál* szolgálata és a *kárhoztatás* szolgálata. Melyiket választod? Szabad választani. Ugye most már *óvatosabbak* vagyunk, hogy mi van a törvényben, és mit olvasunk a másokra.

Látjuk, hogy a kárhoztatás szolgálatát az Ige szigorúan *elkülöníti* a Szellem szolgálatától. Most ezt azért is olvastam fel nektek. A Szellem soha senkit nem fog kárhoztatni. Írd fel a Bibliád elejére: *Ő csak felépíteni fog téged, s nem kárhoztat.*

Nem lehet keverni a törvényt és a kegyelmet. Úgy írja ezt az Ige, hogy az új bort új tömlőkbe kell önteni. A kegyelem borát, nem lehet törvényekkel megtűzdelt, kárhoztatással terhelt tömlőkbe önteni. Miért? Mert szétszakadoznak.

Főként ezért *betegek* a keresztények, mert a *pulpitusokról* és a *könyvekből* nem a kegyelmet kapják, mint táplálékot, hanem a *törvényeket* és a *kárhoztatást*. És az a *halál* szolgálata. Ez előbb-utóbb meg fog jelenni a testükben.

Ez olyan tanulság, amire érdemes figyelni, hogy milyen könyveket veszünk a kezünkbe, mi áll benne, mit táplál? Mit mond Isten Pálnak? *Elég néked az én kegyelmem. Ne keverd hozzá a törvényt. Ne tedd hozzá a törvényt.*

Azt mondta, hogy elég néked az én kegyelmem. Ebből a kegyelemből *megállsz*, ebből a kegyelemből minden *át tudsz jutni*. Ebből a kegyelemből dicsőségről dicsőségre tudsz jutni. Ezt a kegyelmet ismerd meg.

Ahol nehézségeik vannak az embereknek, azt *nem értik*, amikor ehhez az új dicsőséges szolgálathoz elérkezünk – és ez a Szellem szolgálata, ahogy olvastuk, a drága Szent Szellem szolgálata –, hogy hogyan lehet az, hogy egy ember, aki soha életében, tegyük fel, egyetlen igaz cselekedetet nem tett, egy szempillantásban, *ahogy befogadja* az Úr Jézust, *megigazulnak* lesz kijelentve a trón előtt.

Elnyeri ezt a *státuszt*, hogy ő megigazult lett, akár soha egyetlen igaz cselekedetet nem tett. És kijelentik róla, hogy *igaz*. Megválaszolom neked ezt a kérdést akkor, ha te is megválaszolod nekem egy másikat.

Az hogyan lehetett, hogy a drága Úr Jézus Krisztust, a szeplőtelen, az *igazat*, az Isten szerelmetes Fiát, aki bűnt soha nem ismert, Isten *bűnné tette* értünk? Hogyan lehetett az, hogy Ő soha *nem követte* el a bűnt, és mégis a világ összes bűne, mocska, betegsége, fájdalma, szégyene, *rá lett helyezve*? Hogyan történhetett? Mind a kettőt *Isten végezte*. Egy teljes helycsere volt, írja...

2KORINTHUS 5,21.

21. Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűné tette értünk, hogy mi Isten igazságává tétessünk Őbenne.

Isten *bűnné tette* értünk, hogy mi Isten *igazságává tétetethessünk* Őbenne. Teljes helycsere történt. És miután bűnné tette értünk, *halálra adatott*. Aki a mi bűneinkért halálra adatott – ugye így írja? És feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

Látod-e, hogy minden *miértünk történt*? A *mi* megigazulásunkért támasztatott fel a halálból, a *mi* bűneinkért adatott halálra. A *mi* bűneink voltak rajta. Ha azt Jézus elvégezte

(márpedig bevégezte) ebben a *teljes helycserében*, akkor te olyan *igaz lettél*, amilyen Ő a kezdetekben az Atyánál volt. Ez így van megírva.

Ha neked kellett volna lemenned arra a helyre [pokolba], ahova Jézus *ment le érted*, te soha *nem* tudtál volna kijönni onnan, mert te *elkövetted* azokat a bűnöket. Ezért kellett a drága tiszta Báránynak *rávennie magára* a mi tisztátalanságainkat, bűneinket, mert Ő azokat soha nem követte el. De magára vette. Isten *bűnné tette* értünk.

Így ment le ezekkel, a bűnökkel arra a helyre, ahova neked és nekem kellett volna, a *legmélyebb részre* is le kellett mennie a pokolba. Onnan hozta elő Isten a *feltámadás ereje* által. Isten szemében mi is Őbenne voltunk. *Mi is ott voltunk* az Ő szemében. Mert valakinek oda le kellett menni, és *meg kellett fizetni* a bűn árát.

Egy másik nagyon *nagy különbség* az Ószövetség és az Újszövetség között, hogy a *bűnnel másképp bánt* Isten. Azt mondta az *Ószövetségben*, hogy az atyák bűneit a fiakon ezerízíglén számon kérem. Nagyon kemény hangvétel ez ugye? Az *Újszövetségben* mit mond? Azt írja, hogy a bűneikről és álnokságaikról többé meg *nem emlékezem*.

Mert valaminek történnie kellett közben, s ez a *kereszthalál*. A kereszten Jézusnak a kereszthalála történt. Mindenekből azt írja az Írás, amikből a Mózes törvénye *nem volt képes* megigazítani titeket, vagyis a *törvény képtelen* volt erre. Ő [Jézus] általa, mindenki, aki hisz, *megigazul*. Tiszta írás.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 13,39.

39. És mindenekből, amikből a Mózes törvénye nem volt képes megigazítani titeket, Ő általa mindenki, aki hisz, megigazul.

Ő általa történt ez, az Ő munkája volt, az *Ő megváltása*, így Ővé minden dicsőség érte. Ne tedd hozzá a te saját részedet azzal, hogy te mit cselekedtél, és ne dicsekedjél vele, mert minden az *Ő kegyelméből* volt.

Ez a csodálatos *újszövetségi szolgálat*, a Szellem szolgálata. És mivel a Szellem szolgálata, ezért ahhoz, hogy jobban tudjuk benne érvényesülni, járni és Istennek *gyümölcsözni*, ehhez az szükséges, hogy minél jobban *megismerjük* Őt, a Szellemet. Ugyanis minden az *Ő Szelleme által* megy az új szövetségben. Arra törekszünk mostantól, hogy a Szellem *közösségében* egyre jobbak legyünk. Mert a közösséget is lehet jobbá tenni, egy párkapcsolatban is. A Szent Szellemmel való közösséget is lehet *jobbá tenni*.

A SZELLEM DICSŐSÉGES SZOLGÁLATA

És szeretném ma a második részt erre címezni. Törekedni fogunk erre az Igéből. Tanítványoknak egy *különleges közössége* volt Jézussal, mert János apostol, aki a levelét írja, egy furcsa beszámolót ad a levele elején.

1JÁNOS 1,1.

1. Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről.

Nekik egy olyan lehetőségük volt, mert földön jártak Jézussal, hogy megfoghatták, tapinthatták, láthatták, hallhatták az *élet Igéjét* itt a földön. Ez egy olyan közösségbe vitte be őket, ami nekünk manapság, akik itt élünk a XXI. században, nem adatik meg.

1JÁNOS 1,2–4.

2. És az élet megjelent és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk;

3. Amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk. A mi közösségünk ugyanis közösség az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal.

János azt mondja itt, hogy nekünk egy olyan *közösségünk* van, amiről te nem is hallottál még, hacsak most ezt a levelet nem olvasod, vagy valaki nem prédikál neked. Mi érintettük Őt, mi tapinthatuk, láthattuk, hallhattuk, együtt ehettünk vele. És ha valahonnan nem hallod meg, akinek ilyen közössége van vele, soha nem fogsz tudni róla.

4. És ezeket azért írjuk néktek, hogy a ti örömeitek teljes legyen.

Az *örömed* soha nem lesz teljes, ha ebbe a közösségbe nem mész be. Erről a közösségről tudnod kell. A *közösség* az Atyával és a Jézus Krisztussal. Ez egy nagyon-nagyon fontos dolog a keresztyén számára, hogy *ne a törvényben* keresse a közösségeit. Ott tiltások vannak. Mit tegyél, s mit ne tegyél. Hideg, rideg parancsolatok.

Isten helyette egy meghitt, *bensőséges* közösséget akar veled. Egy közösséget, amikor *meghallod* a hangját, és Ő irányít. Egy ilyen közösséget, egy *szeretet* közösséget akar veled.

Ez a *szeretet* közösség Istennel annyira *meghitté* tud válni, hogy eljutsz oda, hogy fel fogod ismerni, hogy van egy olyan *hely* az Atya szívében, az Ő szerelmében, amit senki más nem képes betölteni, csak te.

Ott csak téged tud szeretni, mert *egyedi* vagy. És azzal, ahogy ott téged vár, ahogy te elfoglalod azt a helyet, azzal a szeretettel senki mást nem fog szeretni.

1KORINTHUS 1,9.

9. Hú az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.

Figyeled-e a *viszonyokat*? Az Ő *Fiával*, a mi *Urunkkal*. Ő *adott* valamit nekünk, a Krisztussal való közösséget. Egy hűsége volt ez Istennek, hogy nem hagyott minket az örök enyészetbe, kárhozatba, az örök halálba, hanem az Ő *hűségéből* elrendelt egy *közösséget* a Fiával.

Olvastuk, hogy közösségünk van az Atyával, közösségünk van a Fiával. Igen ám, de miként megy ez? Mert ugye az Atya a *trónon* van a mennyben, és a Fiú felmagasztaltatott oda, *felvitetett*. Látták a tanítványok is, hogy fölment a magasságba. Ott trónol ma az Atya jobbján.

Ez milyen fajta közösség, ha Ő *fönt* van, én meg itt *lent*? Egy házasság is tönkremegy egy idő után, ha a férj az Északi sarkon van, a feleség meg a Déli sarkon. Nem? Nem tart sokáig. Egy olyan *hűséges közösségre* hívott el Isten, amit be kellett töltsön. Miként tette? Nézzük meg.

2KORINTHUS 13,13.

13. Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Istennek szeretete és a Szent Szellem közössége mindnyájatokkal.

Adott valakit. Jézus azt mondta, hogy jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló. Ha pedig elmegyek, *elküldöm Őt* tihozzátok. És a Szent *Szellem által* rendelte el azt a közösséget, hogy te megismerd az Úr Jézus Krisztus *kegyelmét*, és megismerd az *Isten szeretetét*.

Nem tudjuk megkerülni a drága Szent Szellem szolgálatát. Miért is tennénk, amikor az az *élet* szolgálata, a *megigazultság* szolgálata és a törvény pedig a kárhoztatás szolgálata. Törvényből soha nem fogod megismerni Istent. Soha nem fogod megismerni Isten szeretetét. Soha nem fogod megismerni, hogy mit tett érted. És az *örök életet* sem fogod megismerni. Csak az Ő közössége által.

Vagyis a Szent Szellemmel való közössége *kialakítása és ápolása* az újszövetségi hívőnek a legfontosabb *feladata*. Nem elég a Szent Szellemmel úgymond beteljesedni. Hogy most már tudok nyelveken szólni, és ezzel a Szent Szellemmel én teljes vagyok. Nem!

A Biblia azt mondja, hogy *folyton-folyvást* legyetek teljesek a Szent Szellemmel. Az Efézusi levélben írja, ott mondja: meg ne részegedjete bortól, amiben kicsapongás van, hanem teljesedjete be Szent Szellemmel, legyetek mindig teljesek Vele. (Ef. 5,18) Állandóan törekedni kell arra, hogy *csordultig* legyél.

Abból a túlsordulásból fog jutni az *életednek* a dolgaira. Abból a túlsordulásból fog jutni arra, hogy *ne a rossz* dolgokon gondolkodjál. Abból a túlsordulásból fog jutni arra, hogy a *tested szervei* mindig jól működjenek. Abból fog jutni, abból a túlsordulásból.

Ezért naponta meg kell tenni azt a szívességet magunknak, hogy ezt a *szintet*, hogy most már teljes az edényem a Szent Szellemmel, ezt tudnod kell, hogy ez megvan. Ezt fogod tudni, ha ott vagy. Ez a *közösség* el van rendelve.

Az embernek mindig megvolt a vágya, hogy lássa Istent, Isten orcáját. Mózes is kérte, hogy mutassa meg Isten az Ő ábrázatát. A tanítványok is kérték Jézustól, hogy mutasd meg nekünk az Atyát.

Annyit beszélt Jézus az Atyáról nekik, hogy egyszer Fülöp előállt azzal a kívánsággal, kéréssel, hogy mutasd meg nekünk az Atyát. Most már ne csak beszélj róla, mutasd meg nekünk az Atyát. Jézus nagyon finoman és szeretetteljesen válaszol Fülöpnek, és ezt most vegyük magunkhoz, hogy mi a válasz ott.

Mi is szeretnénk látni az Atya ábrázatát, ugye? Ez ebben a formában, amíg testben élünk, nem adatik meg nekünk. Egy napon fogjuk látni. De most még, amíg itt vagyunk, addig Jézusnak egy másfajta válasza van erre. Hogyan láthatjuk meg az Atyát? Mert szeretnénk látni.

JÁNOS 14,7–9.

7. Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek Őt, és láttátok Őt.

Mondom neked, hogy nincs még egy ember a földön, aki úgy beszélt volna, mint Jézus. Azt mondta, hogy ismeritek az Atyát és láttátok Őt. Fülöp erre válaszol:

8. Monda néki Fülöp: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!

Megelégszünk ezzel a válasszal. Addig ez nekünk nem megfogható dolog.

9. Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Jézus azt mondta, figyelj Fülöp, itt járok veled minden nap, látod az ábrázatomat, szemtől-szembe beszélek veled. Micsoda közösségük volt, olvastuk a Bibliában, hogy tapinthaták, látták, hallották.

És azt mondta Jézus, ha engem láttál, akkor elégedjél meg azzal, hogy láttad az Atyát. Mert az Atyának a *visszatükröződése* Jézus, ebben a világba, ahol mi a fizikai testünkbe vagyunk.

JÁNOS 14,10–12.

10. Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki én bennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.

Felfogta-e Fülöp, hogy az Atya egy *másik dimenzió*. Az Atya én bennem van, és ha engem látsz, látod Őt. Fülöp ezen biztos elgondolkodott és mi is. A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki én bennem lakik.

Ő cselekszi e dolgokat. Az ember fejének ez nem fogható fel. Mi az, hogy az Atya bennem lakik? Ráadásul egy pár sorral lejjebb Jézus azt mondja, hogy:

11. Higgyetek nékem, hogy én az Atyával vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nékem.

12. Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.

Egyik mondatában azt mondja, hogy az Atya, aki *bennem* lakik, Ő cselekszi e dolgokat. Fülöp, láttad az Atyát. Két mondattal később azt mondja, hogy én *elmegyek* az Atyához. Melyik Atyáról beszél? Teljes zavartságban lehettek. Én el tudom gondolni, hogyan nézhettek akkor Jézusra.

JÁNOS 16,7.

7. De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jön el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm Őt tihozzátok.

Most hogy Jézus *elmegy* az Atyához, és *megkéri* az Atyától a Vigasztalót. De viszont azt is mondja, hogy az Atya *benne él*. Hogy én bennem van az Atya, és Ő cselekszi e dolgokat. A tanítványok előbb-utóbb biztos, hogy megértették, hogy Jézus *két Atyáról* beszél.

Az egyik Atya, aki a *mennyekben* van, az *Atya Úr Isten*. A másik Atya, akiről beszélt, aki a cselekedeteket benne cselekedte, az a *Szent Szellem* Atya Úr Isten. A Szent Szellem. Azután Jézus meg is világítja nekik: és én kérem az Atyát...

Jézus a *Szent Szellemre tereli* a szót ezekben a gondolatokban: és én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad néktek. Ez a más Vigasztaló úgy van írva a görögben, hogy *allosz parakletosz*. Ez azt jelenti, hogy *ugyanabból a fajtából*, pontosan ugyanolyan, mint az *eredeti*, csak egy másik.

A görögben *két* szó van rá. Van egy olyan szó, hogy egy másik, egy *másik fajtából*. De azt mondja nekik Jézus, hogy *ugyanolyan* kaptok, mint az Atya odafönt. Pontosán *ugyanúgy néz ki* ez az Atya, akiről én beszélek.

Ez a *szívetekben* lesz. Így mondja Jézus, hogy veletek maradjon mindörökké az igazságnak ama Szellemét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt, és nem ismeri Őt, mert a világnak fogalma nincs róla.

JÁNOS 14,17.

17. Az igazságnak ama Szellemét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja Őt, és nem ismeri Őt; de ti ismeritek Őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.

Ugyanúgy meg fogod tapasztalni, hogy az „Atya” *benned lakik*, mint ahogy én most mondom neked, ezt mondja itt Jézus. Hogy az „Atya” bennetek lakozását meg fogjátok *tapasztalni*. És eljött a nap, amikor ezt megkapták.

Ahogy Jézus kijelentette, hogy én az Atyában és az Atya énbenem van, ugyan ezt mi is el kell, hogy *mondjuk* a világnak, hogy én az *Atyában vagyok, mert újjászülettem*. Mi Krisztusba kerültünk, Krisztus pedig az *Atyában* van. Az Atya kebelén van Jézus Krisztus. Mi az Atyában vagyunk, amikor újjászülettünk.

2KORINTHUS 5,17.

17. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az; a régiek elmúltak, imé, újjá lett minden.

Ez az *újjászületésünk*, amikor az Atyába kerülünk, az első csodálatos, gyönyörűséges *áldása* Istennek. Utána az „Atya” pedig én bennem van. Ezt mikor mondhatjuk el? Amikor *Szent Szellem keresztséget* veszünk.

Mikor Szent Szellem keresztséget veszünk, az „Atya” *lakozást* vesz bennünk. Az *allosz parakletosz*, a másik Vigasztaló. Ugyanabból a fajtából egy másik, az *Atya hasonmása*, a drága Szent Szellem a *szívünkbe* költözik. Ez a Szent Szellem keresztség.

És így mondhatjuk el mi is, hogy azok a cselekedetek [összejövételek során], amelyeket mi cselekszünk a sportpályákon, a tereken, a művelődési házakban, azokat nem mi magunk cselekedjük, hanem az „Atya”, aki bennünk van, *Ő cselekszi* e dolgokat. S Ő a Szent Szellem.

A Szent Szellemmel való *közösséged* az alapvető, hogy abban tudj járni. Keresztények ezt nem nagyon akarják elfogadni, furcsállják a nyelveken szólást, furcsállják a Szent Szellemet, mert nem tudják hova tenni.

Az Atyáról és a Jézushoz van valami kialakult képük, de a *Szent Szellemről* legtöbben nem is hallottak róla. Szomorú a helyzet a Krisztus Testében e tekintetben, de egyre többen megismerik és megértik, hogy ez milyen *fontosságú*.

A Szent Szellem szolgálatait közül a legfontosabb az, hogy *kiöntetett az Ő szerelme* a mi szíveinkbe, az Atya szerelme. Azt, hogy az Atya *mennyire szeret téged*, azt a Szent Szellem *által* fogod megismerni. Az Ő feladata lesz, hogy minden percben *szolgáltassa feléd* az Atya és a Fiú szeretetét. Ez a közösségének a legfontosabb része.

Feladata még, hogy *szóljon* hozzád. Mert azt írja az Ige, azokat szólja, amiket hall. Hall az Atyánál és azokat szólja a szívedhez. A közösségben igenis van egy *beszélgetés*. Szavak nélkül megy, de fogod hallani. Ha keresed Őt, és ráállsz erre az Igére, hogy az én juhaim hallják az én szómat – mondja Jézus.

JÁNOS 10,27.

27. Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem.

Meg fogod hallani, mert neked kell *hallani* a Szent Szellemről. Neked tudnod kell, hogy merre kell menned. Ha az ember szellemi süketséget érez, akkor *időt* kell tölteni ezekkel az Igékkel. Meg fogod *hallani* a Szent Szellem közösségét.

Kiöntetett Istennek ez a szerelme a szívünkben és ez a *szerelem szorongat* minket. Nincs szükségünk kőtáblákra, nincs szükségünk parancsolatokra, mert egyszerűen *belül*, a hússzíved tábláin *érezni* fogod, hogy mit akar az a *szeretet* tenni.

Azt írja Pál, hogy *szorongat* minket. És ha erre fogsz figyelni, hogy merre felé szorongat, akkor *arra fogsz menni*. El is zárhatod magad, a szívedet, de akkor az áldásoknak a hiánya lesz az életeden. Ezt ne tegyék.

Még egy gondolat erről a szeretetről. Ennek a szeretetnek egy nagyon fontos jellemzője, hogy nem tudja visszafogni magát, meg kell *mutakoznia* az életünkben. Nagyon jó, ha ezt megérted. Egyszerűen, ha a szeretet cselekedetek nélkül lenne, soha nem tudnánk meg, hogy Isten *mennyire szeret* minket. De ezeket megmutatja. Nem tudja visszafogni magát, hogy ne tegye meg.

RÓMA 5,8.

8. Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.

Megmutatkozik! Ha *teret adsz* neki, ez a szeretet lépten-nyomon meg fog *mutakozni*. Ezt fogja *építeni* a házat. Az emberek *éhesek* erre a szeretetre. Mint egy mágnes, fogja vonzani őket. Mert abban *mutatta* meg az Atya a szeretetét... Tehát a szeretet *megnyilatkozik*, megmutatkozik, megcselekszi ezt.

Folytatja az Ige, hogy abban mutatta meg a szerelmét, hogy *mikor még bűnösök voltunk*, Krisztus *érettünk meghalt*. Mikor még bűnösök voltunk. De az egy felkiáltójel arra, hogy most már *nem vagyunk bűnösök*.

Ez a kereszthalál akkor volt, amikor *még bűnösök* voltunk, akkor Isten a Krisztusát *odaadta értünk* meghalni. De felhívja a figyelmet, hogy akkor még bűnösök voltatok, és most már egy *megigazított* embert senki nem nevezhet bűnösnek. Ez egy hatalmas világhír.

Téged az újjászületésben, a megigazított hívőt, a keresztényt, senki nem merje bűnösnek nevezni. Mert a bűn terajta már nem uralkodik. Te *szabad* vagy. Ahol az Úrnak Szellem, ott a szabadság. Mi alól van a szabadság? A *törvények alól*.

Neked senki nem mondhatja meg, hogy mit tegyél. Neked a Szent Szellem fogja *megmutatni*, Ő akar vezetni, s ezért Isten nagyon *nagy árat* fizetett. Nagyon nagy árat fizetett. Nincsen kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. Nincs!

A *megigazított* embernek a megigazulás szolgálatában, amit a Szent Szellem végez, úgy vagy megigazítva, hogy *nincs többé kárhoztatásod* Isten szemében. Magadnak is el kell ezt sajátítani. Soha senkinek, egy gondolatodnak ne engedd meg, hogy kárhoztasson.

Mert ha kárhoztatás van benned, akkor az történt, hogy a *régi tömlőt* veszed elő, és nagy *kára* lesz annak a tömlőnek. Ne engedd meg a kárhoztatást. Isten nem teszi, te magadnak ne engedd meg és az ördögnek se engedd meg.

Nincs kárhoztatásuk azoknak, akik Jézus *Krisztusban* vannak, le van írva a Szentírásban. Vedd magadnak napi Igének: nincs kárhoztatásom, mert Krisztus Jézusban vagyok! Hogy erről mennyit kell hallanunk?

Mérhetetlen mennyiségben kell erről hallanunk, mert *ez fogja vissza* a keresztényeket. Belekerül valahogy a törvény a szellemükbe, utána jönnek a *cselekedetek*, hogy azokat meg is cselekszik, amiket nem lenne szabad. Utána elkezdik magukat *kárhoztatni*, ezen gondolkodni.

Belekerül a szellemükbe, lelkükbe, hogy *ítélet jár* azért, amit tettem. Elkezdik a testnek az állapotát olyan irányba vinni, hogy az *betegséget* produkál. Saját *magukat büntetik* meg vele, amikor Jézus *minden bűnért megbűnhődött* és megfizette, és minden betegségért *megfizetett*. *Nincs kárhoztatás számodra, ez alapkö.*

Nagyon fontos! Ne engedd meg *magadnak*! A hívőknek hallani kell erről naponta. Nincs kárhoztatás és a *másikat* se kárhoztasd. Az ember akkor hall erről, ha a prédikátor hirdeti néki. Hogy miért van az, hogy a hit hallásból van?

Erről *hallani* kell és hallani és hallani, amíg *ki nem törlődik* belőlünk mindaz, ami nem odavaló. A régről, ami *téves* dolgok. Amik a törvénynek a gyökerei az életünkben. Meg kell tőle *szabadulnunk*.

Figyelted-e azt, hogy amikor Ádám elkövette azt a bizonyos engedetlenség bűnét Évával. Isten jött alkonyatkor és akart beszélni velük, ahogy minden nap szokása volt. *Kereste* Ádámot és kérdezte, hogy hol vagy?

És azt válaszolta Ádám, hogy *elrejtőzém*, mert hallottam a hangodat. Félttem tőled, mert *mezítelen* vagyok és elrejtezem, azt mondta. Tudod-e, felfigyeltél-e, hogy Isten ott mit kérdez? Azt kérdezi, *ki mondá* néked, hogy *mezítelen* vagy?

Isten nem azt kérdezte, hogy hogyan vetted észre? Vagy miből vetted észre? Azt kérdezte, hogy *ki mondá* néked? Valakitől *hallotta*, hogy *mezítelen* lett. És ez a kérdés bemutatja az embernek, hogy Isten hogyan teremtette.

1MÓZES 3,9–11.

9. Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy?

10. És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezem.

11. És monda Ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?

Isten úgy teremtette az embert, hogy amit *hallott*, az *vezérelte*. Nem a látás szerint járt. Amit *hallott Istentől*, az *vezérelte*. Ugyanúgy ma is, amit *hall* az ember szelleme, az *beépül* a szellemébe, és az *vezérli* az életét.

Most van itt a Szent Szellem, hogy ezt megértettük, hogy *ne engedjük* magunkba kárhoztatást, és ne engedjünk magunka mást, csak Isten *színtiszta Igéjét*. Naponta hadakozunk, hogy oda *ne kerüljön* be más! *Nincs kárhoztatás*, csak ezt halljad a szívedben. Ez a tiszta igazság.

A Szellem elküldetett erre, hogy a Szellemnek ezt a szolgálatát *táplálja* az életedbe, és *munkatársa* lehess. Istennek szüksége van a *hitedre*. Hogyha kárhoztatod magad, akkor *elfojtod* a hitedet, és nem tudja elvégezni a földön a munkát. És *kifizette* érted az árat, amiért kárhoztatod magad.

Köszönjük meg Istennek, álljunk föl. Hálákat adunk Istennek, hogy világosság jött a szívekbe. *Felszabadítjuk* a hitünket. Bármilyen is van a múltban, ahova az ördög mutogat. Van, amikor 20 évre visszamutogat az ördög, hogy mit tettünk. Még újjászületve se voltunk, olyan dolgokat hoz elő, de bármikor is volt, az a *keresztén elvégeztetett*.

JIM SANDERS: Hitünk legyőzte a világot 6.

Most egy *megvallást* teszünk, mert látjuk, hogy a *hallás* nagyon fontos. A hit hallásból van, és hogy *mit hallunk*, arra jól *vigyázzatok*. Most olyat mondunk, aminek így kell lenni az életünkben. Kész a szívünk erre?

Én ismerem az Atyát. Én ismerem az Úr Jézust. Én ismerem a Szent Szellemet. A Szent Szellem közösségében növekszem, és így egyre jobban és jobban megismerem az Atyát, és egyre jobban és jobban megismerem az Úr Jézust. Én az Atyában vagyok és az Atya énbenem van. Megigazultam és nincs bennem kárhoztatás. A Szellem dicsőséges szolgálatára átadom az egész életemet, mert Isten kegyelme uralkodik felettem. A Szent Szellem Atya Isten cselekszi bennem és általam az erőket, jeleket, csodákat és erőmegnyilvánulásokat. Jézus nevében. Ámen.

Szabadok vagyunk a kárhoztatástól, és ez annyira fontos, hogy minden percben *emlékeztetni* kell magadat erre. Megköszönjük Istennek!

Mindenkire szeretném a *kezemet* úgy tenni a Jézus nevében, az *egy akaratú* Igével, hogy *nincs többé kárhoztatásunk* a Krisztus Jézusban. Tehát nincs adósságod és *szabad vagy!* Ahol az Úr Szelleme, ott a szabadság. Ámen.

A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításokból származnak.